

ΛΟΥΚΑΣ Χ. ΓΙΑΝΝΑΤΟΣ

Μπουρίνι

Μυθιστόρημα

ΚΕΔΡΟΣ

Λουκάς Χρήστου Γιαννάτος; *Μπουρίνι*

ISBN 978-960-04-4934-1

Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Λουκάς Χρήστου Γιαννάτος, 2018*

© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2018*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

1

ΟΣΟ ΚΙ ΑΝ ΜΑΣ ΑΠΑΣΧΟΛΕΙ ο εαυτός μας, είτε μέσω του διαλογισμού είτε μέσω της ψυχανάλυσης είτε μέσω του αυνανισμού, η πορεία και η τύχη της ζωής μας δεν εξαρτάται μόνο από εμάς, αλλά και από τους άλλους. Στην αρχή είναι οι γονείς, μετά οι συγγενείς, οι φίλοι, οι δάσκαλοι, οι διάφορες σχέσεις, και αργότερα, όχι πάντοτε, αλλά τις περισσότερες φορές, αυτό που λέμε επιλογές. Εικονικά ή ρεαλιστικά, κρατάμε ένα σπαθί, ένα μαχαίρι, ορισμένοι ακόμη και όπλο, πιστεύοντας ότι μας προστατεύει από τον κίνδυνο των όποιων άλλων, κυρίως όμως από τον προσωπικό μας φόβο για τον θάνατο. Διασφαλίζουμε την ύπαρξή μας συνήθως σε τέσσερις τοίχους, σε τέσσερις ρόδες, σε ταξίδια και σε αποδράσεις ή πίσω από τα μηδενικά τραπεζικών καταθέσεων ώστε να αισθανόμαστε πλέον ασφαλείς, εμείς και, αν υπάρχουν, τα παιδιά μας. Προσπαθούμε να ξορκίσουμε υποσχέσεις, σφάλματα και καταστάσεις του παρελθόντος χωρίς να σκεφτόμαστε, πέρα από τον εαυτό μας, το μέλλον του διπλανού μας και της χώρας μας σήμερα, που καταλαβαίνουμε πόσο πιο δύσκολη γίνεται η επιβίωσή μας μέσα στο περιβάλλον του αποκαλούμενου παγκόσμιου χωριού.

Με αυτές τις σκέψεις κρυμμένες στην τελευταία άκρη του μυαλού του ο Κώστας έκλεινε την καγκελόπορτα του σπιτιού του κι ετοιμαζόταν να πάει στον σταθμό του Ηλεκτρικού της Κηφισιάς, και από εκεί Πειραιά, με τον σάκο του στον δεξιό ώμο. Είχε πετάξει ένα γεια στη γυναίκα του, είχε φιλήσει τα παιδιά και είχε βγει από το σπίτι. Δεν ήξερε πού θα πήγαινε και τι θα έκανε, το μόνο που ήξερε ήταν: πλοίο και μακριά.

Ένωθε βαρύς και σφιγμένος, είχε βαρεθεί τις φωνές και τις λογομαχίες που είχε με τη γυναίκα του τον τελευταίο καιρό, η κατάσταση ήταν ανυπόφορη. Χιλιάδες σκέψεις έτρεχαν στο μυαλό του, το κεφάλι του πονούσε. Δεν ήταν ότι θιγόταν ο αντρισμός και ο εγωισμός του, ήταν η πιο σοβαρή συναισθηματική κρίση που είχε περάσει μέχρι στιγμής με τη γυναίκα του.

Η Δέσποινα ήταν η τρίτη και, έλπιζε, η τελευταία μακρόχρονη σχέση του μετά την Αγγελική και την Ιωάννα. Η μεγάλη διαφορά με τις προηγούμενες ήταν ότι με τη Δέσποινα ήταν παντρεμένος χρόνια και μεγάλωναν μαζί δύο παιδιά. Οι κεφαλλονίτικες καντάδες που συντρόφευαν τις σκέψεις του σε στιγμές ευφορίας είχαν γίνει ένας επίμονος ήχος από αφρικάνικα ταμπούρα που χτυπούσαν ρυθμικά και ασταμάτητα. Τα μάτια του έκαιγαν.

Με τα πρώτα βήματα το αεράκι τον δρόσισε και η ψιλή βροχή τον συνέφερε από την ένταση. Ο σταθμός του Ηλεκτρικού δεν ήταν μακριά, θα προσπαθούσε να φτάσει με τα πόδια. Κάποια νησιά των Κυκλάδων στα οποία είχε περά-

σει καλοκαίρια κάνοντας διακοπές ήρθαν στο μυαλό του ως πρώτος προορισμός. Η φυγή του δεν ήταν προσχεδιασμένη, απλώς δεν άντεχε άλλο αυτή την κατάσταση. Στο μαγαζί του δεν είχε προλάβει να ειδοποιήσει κανέναν.

Ένα ταξί ερχόταν κάμποσα μέτρα πίσω του· ο ταξιτζής είχε αφήσει το αυτοκίνητο να κυλάει μαλακά στον ελαφρώς κατηφορικό δρόμο. Καθώς περνούσε δίπλα από τον Κώστα εκείνος, με μια κίνηση του χεριού και μια φωνή, τον σταμάτησε. Πλησίασε από την πλευρά του συνοδηγού και τον ρώτησε:

«Πάμε Πειραιά;»

«Παρακαλώ, περάστε».

Ο σάκος του Κώστα δεν ήταν μεγάλος, άνοιξε την πίσω πόρτα και τον έβαλε πάνω στο κάθισμα. Μετά έκανε ένα βήμα, άνοιξε την μπροστινή πόρτα και κάθισε στη θέση του συνοδηγού.

Η κούρσα ήταν ευκαιρία για τον ταξιτζή, τον Βαγγέλη, που έμενε στην Καλλιθέα και ήθελε να γυρίσει στο σπίτι του.

Ξεκίνησαν αμίλητοι και η σιωπή συντρόφευε τον ήχο από τις σταγόνες που έπεφταν στο τζάμι του αυτοκινήτου. Ο Βαγγέλης προσπαθούσε να ψυχολογήσει τον επιβάτη του κοιτώντας τον λοξά με τα μεγάλα σκούρα μάτια του. Δεν είχε περάσει πολλή ώρα από τη στιγμή που είχε σταματήσει το ταξί και είχε βγει προς νερού του απέναντι από το σπίτι, όπως αποδείχτηκε, του άντρα που καθόταν δίπλα του. Εκεί, θέλοντας και μη, είχε γίνει μάρτυρας ενός έντονου συζυγικού

καβγά, που τον προβλημάτισε και για τη δική του προσωπική ζωή. Είχε κι εκείνος την εικοστή ερωτική κρίση μετά τον χωρισμό του από θηλυκή ύπαρξη απείρου κάλλους και επικίνδυνου χαρακτήρα, ονόματι Λίτσα. Μήπως όμως αυτά τα δύο πάνε μαζί;

Λίγο πριν είχε αφήσει τον τελευταίο πελάτη στη Δροσιά κι ετοιμαζόταν να πάρει τον δρόμο της επιστροφής. Κοιτούσε τη λεωφόρο κι αφουγκραζόταν τη μηχανή του αυτοκινήτου και τη βροχή. Ήταν πάλι μόνος στο αυτοκίνητο και τον βασάνιζαν οι σκέψεις. Τον είχε ενοχλήσει που, ενώ της έδειχνε ότι τη γούσταρε και περνούσαν όμορφα οι δυο τους, μετά τον τέταρτο μήνα της σχέσης τους τον πίεζε να γνωρίσει τους γονείς της ώστε τα πράγματα να γίνουν πιο επίσημα.

Η βάρδια τελείωνε και υπολόγιζε να βγει στην Εθνική και να γυρίσει στο σπίτι του. Πήρε δυο τρεις βαθιές ανάσες, χαλάρωσε και, όπως έστριβε δεξιά, ανάμεσα σε μαντρωμένες βίλες και σε μεγάλα σπίτια, του ήρθε κατούρημα.

Εδώ και πράσινο έχει και φαρδείς δρόμους, θα βρούμε μια καβάτζα, σκέφτηκε.

Ο ήχος της βροχής δεν άφηνε περιθώρια καθυστέρησης, έτσι, καθώς κατηφόριζε προς την Εθνική, έκοψε σε έναν δρόμο δεξιά και προσπαθούσε να εντοπίσει ένα καλό σημείο. Δεν θα ήταν η πρώτη φορά ούτε η τελευταία, με προσοχή όμως.

Ο δρόμος, όχι και τόσο κεντρικός, είχε εξοχικά σπίτια παλαιού τύπου, ανακατεμένα με σύγχρονες βίλες και μεζονέτες υπό κατασκευή. Έκοψε ταχύτητα και άνοιξε το παράθυρο του αυτοκινήτου· μύριζε πράσινο. Στην επόμενη γωνία είδε ένα ελεύθερο οικοπέδο με δυο τρία πεύκα. Σταμάτησε, έσβησε τη μηχανή και κατέβηκε από το αυτοκίνητο. Το ψιλόβροχο έπεφτε στο πρόσωπό του και το βραδινό αεράκι είχε μια ψύχρα που έφερνε στον νου χειμώνα. Ήταν όμως ακόμα Οκτώβρης και ο Βαγγέλης, κοιτώντας γύρω του, στάθηκε, έριξε μια τελευταία ματιά γύρω, τίναξε τη φράντζα από τα μακριά μαύρα μαλλιά του, τεντώθηκε και άρχισε να ξελαφρώνει. Πάνω στην απόλαυση, μέσα στην ησυχία της νύχτας, από ένα σπίτι σχεδόν απέναντι ακούστηκαν φωνές. Ένας άντρας και μια γυναίκα καβγάδιζαν.

«Δεν αντέχω άλλο», είπε η φωνή του άντρα.

«Ούτε εγώ», απάντησε η γυναίκα.

«Θα σηκωθώ να φύγω».

«Να φύγεις τώρα, μη με απειλείς».

«Μη στενοχωριέσαι, δυο πράγματα θα ρίξω σ' έναν σάκο κι έφυγα».

«Κάν' το λοιπόν, τι περιμένεις... Άφησε τη γυναίκα σου και τα παιδιά σου και πήγαινε στις γκόμενες».

«Πού μου είπες να πάω;»

«Δεν με νοιάζει, πήγαινε όπου θες!»

Ο Βαγγέλης είχε τελειώσει και καθόταν πάλι στη θέση του οδηγού κρυφογελώνοντας με αυτά που άκουγε ενόσω κάπνιζε

το τοιγάρο του και απολάμβανε τη βροχή. Εκείνος ποτέ δεν είχε μπερδευτεί με οικογένεια, παιδιά και σπίτια, του άρεσε περισσότερο μόνος.

Όχι ότι δεν είχε σχέσεις· έβλεπε μια δύο υπάρξεις όταν υπήρχε ενδιαφέρον, όπως καλή ώρα με τη Λίτσα, αλλά ήταν του περαστικού. Όταν καταλάβαινε ότι το πράγμα έπαιρνε σοβαρή και ίσως επικίνδυνη τροπή, έπαιρνε το καπελάκι του και μην τον είδατε. Δόξα τω Θεώ, δεν τον είχαν πάρει τα χρόνια. Εκείνη τη χρονιά έκλεινε τα τριάντα πέντε, οι γονείς του ζούσαν ακόμα, το ταξί που δούλευε ήταν το μισό δικό του, έπαιζε την μπάλα του με φίλους δυο φορές τη βδομάδα κι από υγεία άλλο τίποτα· του έφταναν αυτά.

Η ιστορία της Λίτσας όμως τον είχε πειράξει. Ήταν ευχάριστος άνθρωπος, είχε δική της δουλειά και έκανε καλό κρεβάτι. Περιμένε ήδη τρεις βδομάδες μήπως επανέλθει στην αγκαλιά του, αλλά χωρίς αποτέλεσμα... Ίσως προσπαθούσε να τον ξεπεράσει!

Πριν τελειώσει τη σκέψη του, η πόρτα του απέναντι σπιτιού άνοιξε και ένας άντρας με σάκο στον ώμο βγήκε βιαστικά στον δρόμο. Ο Βαγγέλης τον άφησε να προπορευτεί και μετά έβαλε μπρός τη μηχανή, έσβησε το τοιγάρο του και άφησε το αμάξι να κυλάει.

Ο Κώστας δεν είχε και πολλή όρεξη για κουβέντα. Ο ήχος από τα ταμπούρα είχε κοπάσει και αυτός προσπαθούσε να συγκεντρωθεί και να ηρεμήσει. Ήταν χαμένος στις σκέψεις

του. Είχε φτάσει αισίως στα σαράντα οχτώ, παντρεμένος με δύο παιδιά, την Αλεξάνδρα, στα δώδεκα, και τον Δημήτρη, στα εννιά. Διατηρούσε περισσότερο από δεκαπέντε χρόνια ένα βιβλιοπωλείο και η γυναίκα του, η Δέσποινα, είχε φροντιστήριο αγγλικών.

Με τη Δέσποινα ήταν μαζί πάνω από δεκατέσσερα χρόνια και τα περισσότερα είχαν περάσει καλά οι δυο τους. Ύστερα όμως από ένα πρόσφατο ταξίδι της στην Αγγλία για επαγγελματικούς λόγους, τα πράγματα είχαν πάρει περίεργη τροπή. Εντάσεις, φωνές, διαπληκτισμοί, αδιέξοδο. Μέχρι τότε η κατάσταση ήταν καλή και εξελίξιμη. Εκείνο το ταξίδι όμως είχε άσχημα αποτελέσματα. Διάφορες εμμονές και υποψίες είχαν φωλιάσει στο μυαλό του.

«Τέτοια ώρα Πειραιά, φεύγετε για δουλειά;» ξεκίνησε την κουβέντα ο ταξιτζής σπάζοντας τον πάγο.

«Ναι, κάτι τέτοιο. Απ' ό,τι ξέρω, απόψε πρέπει να έχει πλοίο για Κυκλάδες», απάντησε ο Κώστας.

«Και δεν το ψάχνετε στο κινητό, να βεβαιωθείτε».

Ο Κώστας έβγαλε το κινητό του και, αφού έψαξε, βρήκε το site με τα δρομολόγια των πλοίων.

Ο Βαγγέλης προσπαθούσε να καταλάβει. Δουλείς το λέμε τώρα; Εδώ πριν από λίγο καιγόταν το σπίτι από τις φωνές.

«Λοιπόν, έχει στις δώδεκα το Πήγασος για άγωνα γραμμή, το ρολόι του αυτοκινήτου λέει εννιά και τέταρτο, τι λες, προλαβαίνουμε το καράβι;»

«Αν δεν βρούμε κίνηση, άνετα».

Ε, ρε, πρεμούρα που έχει ο άνθρωπος, σκέφτηκε ο ταξίτζης.

Το ταξί κυλούσε παράλληλα με τον Κηφισό κατευθυνόμενο προς το λιμάνι του Πειραιά. Η βροχή αραίωνε και η κίνηση ήταν λίγη. Ο Κώστας είχε βυθιστεί πάλι στις σκέψεις του.

Δεν μπορεί όλα όσα τον αποσχολούσαν σχετικά με τη Δέσποινα τον τελευταίο μήνα, αφότου είχε επιστρέψει από το Λονδίνο, να ήταν αποκύημα της φαντασίας του. Είχε γίνει άλλος άνθρωπος και φοβόταν ότι το ενδιαφέρον της είχε στραφεί σε άλλον άντρα· όταν την πλησίαζε, τον απωθούσε με ευγενικό τρόπο ή τον απέφευγε. Καθώς περνούσαν οι μέρες και η κατάσταση αυτή συνεχιζόταν, ο Κώστας άρχισε να χάνει την ψυχραιμία του και ένιωθε τα νεύρα του κουρέλι. Έφτασαν να μαλώνουν μπροστά στα παιδιά κι αυτό τον ενοχλούσε αφάνταστα. Ένιωθε τύψεις και μετάνιωνε ακόμη και για τον ίδιο τον γάμο τους. Ο καλός του εαυτός είχε κάπου κρυφτεί και οι αισιόδοξες σκέψεις τον είχαν εγκαταλείψει.

Έφευγε για να σκεφτεί ψύχραιμα, να ηρεμήσει, να πάρει αποφάσεις μόνος του, ανεπηρέαστα και με το μυαλό καθαρό. Το ταξίδι με το πλοίο και η θάλασσα θα τον βοηθούσαν, έτσι έλπιζε.

«Μουσικούλα;» τον ρώτησε ο Βαγγέλης.

«Δεν θα με πείραζε. Μπορώ να καπνίσω;»

«Ανοίξτε το παράθυρο μόνο, γιατί δεν θέλω να μυρίσει το αυτοκίνητο».

Έβγαλε το πακέτο του και πρόσφερε τσιγάρο στον Βαγγέλη.

«Όχι, ευχαριστώ», απάντησε εκείνος. «Δεν καπνίζω στο τιμόνι», και έδειξε με το βλέμμα τα χέρια του.

Έπειτα, μην αντέχοντας άλλο, τον ρώτησε:

«Παντρεμένος;»

«Ναι, παντρεμένος και με δύο παιδιά», αναστέναξε ο Κώστας φυσώντας τον καπνό του προς το παράθυρο. «Εσύ;»

«Μόνος, μόνος κι έρημος», χαμογέλασε ο Βαγγέλης.

«Μην το λες, ξέρεις τι λέει μια κινέζικη παροιμία;»

Ο ταξιτζής τον κοιτούσε κλεφτά και απορούσε με την ψυχραιμία του.

«Ευτυχισμένος ο άνθρωπος που έχει παιδιά, πιο ευτυχισμένος όμως αυτός που δεν έχει».

«Έχετε πάει στη Κίνα;»

«Όχι, ήταν να πάω με τους Ολυμπιακούς, αλλά με κόψανε στους προκριματικούς».

Ο ταξιτζής γέλασε και ο Κώστας σταμάτησε να νιώθει άβολα, χαλάρωσε λίγο και του συστήθηκε, το ίδιο και ο Βαγγέλης.

«Ξέρεις τι πιστεύω λοιπόν, Βαγγέλη, για την οικογένεια; Αυτό που λέμε εδώ, στα μέρη μας: αν δεν χτίσεις κι αν δεν παντρεύεις, δεν έχεις καταλάβει τι εστί φιστίκι».

«Δεν βαριέστε, ο καθένας μας παλεύει με το πεπρωμένο του», απάντησε ο ταξιτζής και συνέχισε: «Τι ομάδα είστε;»

«Πανιώνιος, και μίλα μου, αν θέλεις, στον ενικό».

«Πανιώνιος και βόρεια προάστια, πώς κι έτσι;»

«Τι να κάνουμε, η ζωή, βλέπεις. Από Νέα Σμύρνη ξεκινήσαμε, Παλιό Φάληρο μεγαλώσαμε, Γλυφάδα συνεχίσαμε και εδώ καταλήξαμε. Άσε που ποτέ δεν ξέρεις... Εσύ;»

«Εγώ, τι;» ρώτησε ο ταξιτζής.

«Τι ομάδα είσαι;»

«Ολυμπιακός, μένω Τζιτζιφιές, εκεί μεγάλωσα».

«Γάβρος κι έτσι δηλαδή».

«Και γάβρος και έτσι».

Οχ, πέσαμε σε φανατικό, σκέφτηκε ο Κώστας.

Το ραδιόφωνο του αυτοκινήτου έπαιζε παλιά λαϊκά τραγούδια καθώς η ψιλή βροχή σιγοτραγουδούσε στα σπίτια, στην ασφαλτο, στις βιοτεχνίες, στα εμπορικά πολυκαταστήματα και στις εκθέσεις αυτοκινήτων με τις πολύχρωμες επιγραφές, που έριχναν το φως τους στους λιγοστούς διαβάτες και λαμπύριζαν αχνά στη λεωφόρο. Ο Κώστας άφηνε τον καπνό του τσιγάρου του να φεύγει από το μισάνοιχτο παράθυρο. Καθώς η υγρασία και κάποιες σταγόνες της βροχής δρόσιζαν το κεφάλι του, άρχισε να σκέφτεται πάλι το σπίτι του. Ύστερα από λίγο ρώτησε:

«Θα πάρετε το πρωτάθλημα φέτος, πώς το βλέπεις;»

«Δεν το χάνουμε με τίποτα. Μπορεί να είναι νωρίς ακόμα, αλλά έχουμε την καλύτερη ομάδα».

«Και ο αιώνιος αντίπαλος; Δεν φοβάσαι μήπως σας απειλήσει;»

«Καλά, σοβαρολογείς, κρυφοβάζελος είσαι; Εδώ δεν μας

απειλήσαν άλλες χρονιές, με καλύτερη ομάδα, φέτος που σέρνονται αποκλείεται, άσε που μας φοβούνται. Ο τίτλος είναι δικός μας».

«Να, γι' αυτό χαίρομαι που είμαι Πανιώνιος, εμείς δεν έχουμε την αγωνία για κανέναν τίτλο. Αν βρεθούμε πάνω από τη μέση της βαθμολογίας είμαστε ευχαριστημένοι».

«Αν δεν κάνω λάθος, πριν από λίγα χρόνια παραλίγο να πέσετε κατηγορία».

«Αυτό σου λέω, χαιρόμαστε την παραμονή μας στη πρώτη κατηγορία κι ευχόμαστε να μη βρεθούμε πάλι στο χείλος του γκρεμού. Απλά θέλουμε η ομάδα να παίζει καλή μπάλα, να παρακολουθείς και να ευχαριστιέσαι ποδόσφαιρο, έτσι έχουμε μάθει χρόνια τώρα, μη σου πω αιώνες. Αφήνουμε τη δόξα και τα μεγαλεία για τους άλλους».

«Κάτι είναι κι αυτό, όπως συνηθίσει ο καθένας. Εγώ αν δεν πάω στο γήπεδο, να νιώσω αυτή τη βουή του κόσμου όταν βγαίνει η ομάδα από τα αποδυτήρια και την ικανοποίηση της νίκης μετά το τέλος του αγώνα, δεν βλέπω τον λόγο να είμαι Ολυμπιακός. Έτσι με μεγάλωσε ο πατέρας μου, από πιτσιρίκι».

Ο Κώστας κατάλαβε ότι θα ήταν μάταιο να του εξηγήσει για την πανιώνια ιδέα, να του πει ότι είχε μεγαλώσει σε ένα σπίτι στη Νέα Σμύρνη σχεδόν δίπλα στο γήπεδο και περνούσε και χάζευε την προπόνηση πηγαίνοντας στην Ευαγγελική ή στην Πλατεία. Να του μιλήσει για τις συγκινήσεις, τις χαρές και τις απογοητεύσεις που είχε ζήσει μέσα σ' εκείνον

τον χώρο, που τον ήξερε απέξω κι ανακατωτά, από το τερέν, τον στίβο μέχρι τα αποδυτήρια.

Είχαν μπει στον Πειραιά και παρατηρούσε τα παλιά καπνεργοστάσια, έρημα πια, όπως και κάποια σπίτια νεοκλασικά, σχεδόν εγκαταλειμμένα, που μάζευαν το νερό της βροχής και το έκαναν δάκρυ για τη μοίρα τους. Του προκαλούσαν θλίψη, τα φανταζόταν σε άλλες εποχές, φωτισμένα στις γιορτές και στις βεγγέρες, γεμάτα κέφι και ζωή.

Περίεργα όντα είμαστε εμείς οι άνθρωποι, το καλό και το κακό είναι τελικά προσωπική υπόθεση.

«Απ' ό,τι βλέπω, φτάνουμε. Ξέρεις από πού φεύγουν τα πλοία για την άγωνα γραμμή των Κυκλάδων. Εκεί πάμε».

Το ταξί πέρασε τους κεντρικούς δρόμους με τα πολλά φώτα, τις μεγάλες εκκλησίες και τρία φανάρια, και μπήκε στο λιμάνι. Καθώς χάζευε από το παράθυρο ο Κώστας συνειδητοποίησε ότι του άρεσε ο Πειραιάς, είχε τελειώσει τη σχολή του εκεί και είχε γεγονότα να θυμάται, αλλά και εκείνη τη στιγμή, όπως τον έβλεπε έρημο και μουσκεμένο από την ψιλή βροχή, πάλι του άρεσε.

Όταν το αυτοκίνητο έφτασε στην αποβάθρα κοντά στο πλοίο, κατέβηκε, πλήρωσε, χαιρέτησε τον Βαγγέλη και πήγε να βγάλει εισιτήριο.

Ο Βαγγέλης πήρε τον δρόμο για το σπίτι του.

«Τί σου είναι ο άνθρωπος», μονολογούσε, «όσο και να σε ξεγελά η εξωτερική εμφάνιση, βλέπεις ότι ο καθένας κουβαλάει το δικό του φορτίο».

Σταμάτησε στο φανάρι που τον έβγαζε από το λιμάνι και περίμενε να ανάψει το πράσινο. Στο απέναντι πεζοδρόμιο μια γυναίκα περπατούσε κρατώντας την ομπρέλα της. Η κορμοστασιά και το βάδισμά της του θύμισαν τη Λίτσα. Μόλις άνοιξε το φανάρι, ξεκίνησε και πέρασε δίπλα της, αλλά, φυσικά, δεν ήταν αυτή. Πεινούσε. Σκέφτηκε το σπίτι των γονιών του, πάντοτε υπήρχε ένα πιάτο φαΐ εκεί και είχε μέρες να τους δει. Το ρολόι του αυτοκινήτου έδειχνε δώδεκα παρά είκοσι, πριν από τις δώδεκα δεν θα κοιμόνταν, θα τηλεφωνούσε και θα περνούσε μια βόλτα.

Στην αποβάθρα ο Κώστας είδε το πλοίο να περιμένει δεμένο στο λιμάνι, με αναμμένα τα φώτα και τις μηχανές. Κοίταξε τον λιγοστό κόσμο και η σκέψη του πήγε στον πανικό που επικρατεί στο λιμάνι τους καυτούς καλοκαιρινούς μήνες. Παρ' όλα αυτά, υπήρχαν φωνές, βαβούρα και έντονος θόρυβος από τα εισερχόμενα οχήματα.

Ρούφηξε τον αέρα της θάλασσας και ένωσε κοντά στη μαυρίλα της. Περπάτησε πάνω στην ανοιχτή μπουκαπόρτα και το χοντρό σίδερο έτριξε κάτω από τα πόδια του. Ο Πήγασος ήταν παλιό και μεγάλο σκαρί, γερό, με τόνους σίδερο και μηχανές αθάνατες. Ο Κώστας δεν συμπαθούσε καθόλου τα σύγχρονα ταχύπλοα σκάφη που είχαν αντικαταστήσει τα τελευταία χρόνια τα παλαιού τύπου πλοία· πέρα από την ταχύτητα και τα οικονομικά συμφέροντα που εξυπηρετούσαν, τα έβρισκε αποστειρωμένα, ανιαρά και οικολογικά επικίνδυνα.

Με το εισιτήριο στο χέρι ανέβηκε τα σκαλιά του πλοίου, κατευθύνθηκε προς την υποδοχή και αναζήτησε την καμπίνα του. Ένας υπάλληλος τον οδήγησε από σκάλες και διαδρόμους μέχρι που έφτασαν στον αριθμό 181.

Τώρα οι άλλοι στο σπίτι θα ετοιμάζονται για ύπνο, είτε από μέσα του. Δεν πήγαινε άλλο όμως, η υπομονή έχει και τα όριά της. Ανθρωπος είμαι κι εγώ.

«Εδώ είστε κύριε», του είπε ο νεαρός υπάλληλος ανοίγοντας την πόρτα και ανάβοντας τα φώτα.

Ο Κώστας τον ευχαρίστησε και μπήκε στην καμπίνα του. Αμέσως δεξιά βρισκόταν το μπάνιο – νιπτήρας, λεκάνη και ντους. Ακριβώς απέναντί του, σε απόσταση τριών μέτρων, βρισκόταν το φινιστρίνι, αριστερά μία διπλή κουκέτα και δεξιά ένας ελάχιστος χώρος για τις αποσκευές. Δίπλα και χαμηλότερα από το φινιστρίνι, που έπρεπε να σκύψεις αν ήθελες να κοιτάξεις έξω, ένα κομμάτι βερνικωμένο ξύλο, στερεωμένο με μεντεσέδες στο τοίχωμα της καμπίνας, εκτελούσε χρέη μικρού γραφείου ή τραπεζιού για πάσα χρήση, ενώ μια κλειστή πτυσσόμενη καρέκλα συγκρατούνταν με ένα λάστιχο δίπλα του. Πέταξε τον σάκο του δεξιά και έπεσε στο κάτω κρεβάτι της κουκέτας.

Το πλοίο δεν είχε ξεκινήσει ακόμα κι εκείνος αναλογιζόταν αν είχε κάνει καλά που είχε φύγει. Έβγαλε το κινητό από την τσέπη του, από συνήθεια και με την κρυφή ελπίδα μήπως είχε κάποιο μήνυμα από τη Δέσποινα, αλλά τίποτα. Σηκώθηκε και κοίταξε από το φινιστρίνι. Το καράβι είχε λύ-

σει κάβους και τα φώτα του λιμανιού έμεναν πίσω. Κάθισε στο κρεβάτι του και κοίταξε τον χώρο. Ήταν σκούρος και στενός, και κάπως άρχισε να του αρέσει, κυρίως επειδή ήταν εκεί μόνος. Το πλοίο έπλεε ήσυχα μέχρι να εγκαταλείψει το λιμάνι. Το στομάχι του γουργούρισε και συνειδητοποίησε ότι ένιωθε ένταση και μια ελαφριά ζαλάδα. Σηκώθηκε για να πάει στην τραπεζαρία.

Καθώς προχωρούσε στους διαδρόμους τα μεγάφωνα ανακοίνωναν στα ελληνικά, στα αγγλικά και στα γαλλικά ότι το πλοίο αναχωρούσε με προορισμό τα νησιά Σύρο, Πάρο, Νάξο, Δονούσα, Κουφονήσι, Ηρακλεία, Σαντορίνη και Ανάφη. Επίσης, ότι σε μισή ώρα η τραπεζαρία έκλεινε.

Καραβίσιο δείπνο, σκέφτηκε, αλλά δεν γινόταν να τη βγάλει νηστικός όλη τη νύχτα στην κατάσταση του.

Ανέβηκε δύο επίπεδα και έφτασε στην τραπεζαρία. Είχε αυτή τη φτηνή, κάπως κακόγουστη πολυτέλεια που έχουν τα σαλόνια και οι τραπεζαρίες των παλιών πλοίων της γραμμής ύστερα από σαράντα ανακαινίσεις. Το περιβάλλον όμως το ένιωθε οικείο, με τέτοιου είδους πλοία ταξίδευε, στις Κυκλάδες κυρίως, τα καλοκαίρια, πάνω από είκοσι πέντε χρόνια.

Ο κόσμος που βρισκόταν στην τραπεζαρία για φαγητό ήταν λίγος και ήσυχος. Από τα πρόσωπά τους καταλάβαινε ότι οι περισσότεροι ήταν νησιώτες που γυρνούσαν στον τόπο τους ύστερα από δουλειές στην πρωτεύουσα. Υπήρχαν δυο τρεις νεαροί πιο καλοντυμένοι, που του φαίνονταν σαν εμπορικοί αντιπρόσωποι. Από θηλυκά, μια παρέα από τέσ-

σερις πενηντάρες και, πιο πέρα, δύο μητέρες περίπου της ίδιας ηλικίας, με τις κόρες τους, στην πρώιμη εφηβεία. Τίποτα το ενδιαφέρον. Στο μεταξύ, είχε φτάσει στο ταμείο και πλήρωνε μια μακαρονάδα με κιμά και μια σαλάτα. Ευτυχώς, είχε πάρει μαζί του δυο τρία βιβλία, οπότε μετά το φαγητό θα πήγαινε στην καμπίνα του να ησυχάσει.

Όταν τέλειωσε το δείπνο, από τα παράθυρα του πλοίου αριστερά του μπορούσε να δει σειρές από τα φώτα που ξεκινούσαν από το Φάληρο και τις νότιες συνοικίες της Αθήνας κι απλώνονταν πίσω, ως την Ακρόπολη και τον Λυκαβητό, μέσα σε μια χλομή πολυχρωμία. Θυμήθηκε τα παιδικά του χρόνια στη Νέα Σμύρνη και, αργότερα, τις πρώτες τάξεις του λυκείου, όταν κατέβαιναν με φίλους συμμαθητές καβάλα στα ποδήλατα για μπάνιο και όμορφα κορίτσια στο Παλιό Φάληρο. Τις βόλτες για συναυλίες και θέατρο στο κέντρο, τις νυχτερινές βόλτες με αυτοκίνητο στα πρώτα του ζευγαρώματα στη Γλυφάδα, τα θερινά σινεμά στη Νέα Σμύρνη και στην Καλλιθέα. Την αγαπούσε αυτή την πόλη, με τα καλά της και με τα άσχημα. Σ' αυτήν είχε γεννηθεί και μεγαλώσει. Εκνευριζόταν πολύ με όλους εκείνους που τα είχαν βάλει μ' αυτήν και γκρίνιαζαν και την κατηγορούσαν. Για εκείνον δεν έφταιγε η πόλη, οι άνθρωποι έφταιγαν.

Έριξε μια ματιά γύρω του, σηκώθηκε από το τραπέζι και ξεκίνησε για την καμπίνα του.